

Fuck Nations, Squat the world

Το εγχείρημα της κατάληψης αποτελούσε, αποτελεί και θα πρέπει να συνεχίσει να αποτελεί ένα εργαλείο στα χέρια των συντρόφων/ισσών που τις πλαισιώνουν. Το εργαλείο αυτό εξελίσσεται μέσα στο ιστορικό συνεχές γι' αυτό κρίνουμε απαραίτητο να παρουσιάσουμε ορισμένα ιστορικά «σημεία». Η κατάληψη ως σταθερή δομή εμφανίζεται εκτός από την Ελλάδα και σε πολλές άλλες χώρες εντός αλλά και εκτός ευρώπης περίπου τη δεκαετία του 1970.

Τόσο στην ευρώπη όσο και στον ελλαδικό χώρο, πολλές από τις καταλήψεις που πραγματοποιήθηκαν ανά τα χρόνια δεν αποτέλεσαν απλά ένα χώρο για στέγαση και εναλλακτική διασκέδαση αλλά ένα ζωντανό πολιτικό κύτταρο που ενίοτε λαμβάνει επιθετικά χαρακτηριστικά.

Στην Βαρκελώνη συναντάμε την κατάληψη Can Masdeu όπου οι καταληψίες μέσα σε ένα χρόνο ήρθαν αντιμέτωποι με την καταστολή. Εκατό μπάτσοι παρατάχθηκαν απέναντι σε 11 καταληψίες με σκοπό την εκκένωση του κτηρίου, οι καταληψίες όμως δεν άφησαν το κτίριο να χαθεί αμαχητί. Μια από τις μεγαλύτερες δυναμικές παρουσιάζει το κίνημα των καταλήψεων στην Κοπεγχάγη. Τον Μάρτιο του '82 και ενώ το κίνημα των καταλήψεων έβρισκε όλο και μεγαλύτερη απήχηση, οι σχέσεις με τις αρχές οξύνονταν όλο και περισσότερο. Την ίδια χρονιά πραγματοποιήθηκε η πρώτη βίαιη σύγκρουση ανάμεσα σε μπάτσους και καταληψίες. Αυτή η πράξη αποτέλεσε το σύμβολο του τέλους της ειρηνικής αντίστασης εναντίον των εκδιώξεων. Ακολούθησαν και άλλες καταλήψεις στην Κοπεγχάγη. Τον Ιούνιο του 1986 το συμβούλιο της πόλης ζήτησε να αδειάσει η κατάληψη Ryesgate 58 και οι καταληψίες άρχισαν να ετοιμάζουν την άμυνα τους. Αυτό που ακολούθησε στη συνέχεια ήταν η μεγαλύτερη μάχη που έχει γίνει ποτέ μεταξύ καταληψιών και αστυνομίας. Περίπου 200 σύντροφοι και συντρόφισσες μαζεύτηκαν έξω από την κατάληψη και έστησαν οδοφράγματα. Σε ένα μεγάλο πανό που είχε αναρτηθεί έγραφε «προτιμούμε να πεθάνουμε όρθιοι παρά γονατιστοί». Πενήντα αστυνομικοί δέχτηκαν πέτρες και σφαίρες σιδήρου από σφεντόνες μέχρι που υποχώρησαν. Οι μάχες συνεχίστηκαν για εννέα μέρες, με την αστυνομία να υποχωρεί στις επιθέσεις των καταληψιών, μέχρι που οργανώθηκε επιχείρηση με 1500 μπάτσους και μπουλντόζες για να καταστρέψουν το κτήριο. Μια από τις συμβολικότερες καταλήψεις θα είναι και το Ungdomshuset. Οι «ένοικοι» του θα αντισταθούν μέχρι τέλος στη θέληση της κρατικής εξουσίας να πάρει πίσω το κτίριο. Οι σύντροφοι/ισσες θα θέσουν ως πρόταγμα "Δεν έχουμε επιλογή! Πρέπει να υπερασπιστούμε αυτό που μας πήρε 24 χρόνια να δημιουργήσουμε! Το Ungdomshuset θα παραμείνει - Ας εκκενώσουν το δημαρχείο!" και θα προβάλλουν μαχητική αντίσταση μέχρι το τέλος κάνοντας πράξη τα ανωτέρω λόγια.

Το 1981 θα αποτελέσει την εναρκτήρια χρονιά των καταλήψεων στον ελλαδικό χώρο. Λίγες μέρες μετά την άνοδο του πασοκ στην εξουσία πραγματοποιείτε η πρώτη κατάληψη στην Ελλάδα, στα Εξάρχεια, και συγκεκριμένα στην οδό Βαλτετσίου. Η κατάληψη της Βαλτετσίου καταστέλλεται μετά από λίγους μήνες με επέμβαση των μπάτσων ενώ οι καταληψίες ξυλοκοπούνται και συλλαμβάνονται. Ακολουθούν αρκετές καταλήψεις που είχαν ακριβώς την ίδια τύχη. Στις 15 Απριλίου του 1988 μια ομάδα ατόμων αποφασίζει να καταλάβει και να ζήσει μαζί στο κτήριο της οδού Δροσοπούλου και Λέλας Καραγιάννη, ιδιοκτησίας του πανεπιστημίου Αθηνών και του υπουργείου παιδείας. Από τότε και για 27 χρόνια η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη εξακολουθεί να αποτελεί κομμάτι του κόσμου των καταλήψεων. Το 1989 στη πλατεία Βικτωρίας καταλαμβάνεται νεοκλασικό κτήριο (πρώην σχολείο) στη συμβολή των οδών Αχαρνών και Χέυδεν. Η κατάληψη ονομάζεται "Βίλλα Αμαλίας" και θα αποτελέσει τη δεύτερη μακροβιότερη κατάληψη στην Ελλάδα που μετά από 23 χρόνια ζωής εκκενώνεται στις 20 Δεκέμβρη του 2012 παράλληλα σχεδόν με την εκκένωση της κατάληψης Σκαραμαγκά. Δυστυχώς η απάντηση από την δική μας πλευρά δεν είχε μεγάλη δυναμική, σε αντίθεση με ότι συνέβη στη κατάληψη «σπίτι της νεολαίας» και στο κατειλημμένο κτήριο της οδού Ryesgate 58 στη Δανία όπου οι καταληψίες υπερασπίστηκαν μαχητικά αυτό που ήταν κομμάτι της ζωής τους.

Για εμάς οι καταλήψεις αποτελούν ένα από τα πεδία αναφοράς μας αφού και εκεί θέτουμε τους όρους της επιθετικής μας στόχευσης, συλλογικοποιούμε τις αρνήσεις μας και οργανώνουμε τη μάχη ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας. Οι επιθέσεις στις καταλήψεις αποτελούν μια διαχρονική πρακτική τόσο του κράτους όσο και του παρακράτους. Το τελευταίο χρονικό διάστημα οι επιθέσεις αυτές έχουν πυκνώσει και έχουν λάβει διάφορες μορφές. Βασικό ρόλο κατέχει το κράτος και οι θεσμοί του όπου με βασικό πρόταγμα την

αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας προβαίνουν είτε σε απειλές εκκένωσης όπως συνέβη στην Κατάληψη 111 και στην Κατάληψη Ορφανοτροφείο, είτε τελικά σε εκκένωση καταλήψεων όπως συνέβη με το γκρέμισμα του Κενταύρου. Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε και την εκκένωση της κατάληψης “Acta et verba” στα Γιάννενα, καθώς και την εκκένωση της κατάληψης «Ντουγρού» στη Λάρισα (στην πρώτη απόπειρα κατάληψης κτιρίου). Οι επιθέσεις όμως που έχουν ενταθεί ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα είναι αυτές που επιχειρεί το παρακράτος, ότι μορφή κι αν λαμβάνει κάθε φορά. Η τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού στην κατάληψη Κουβέλου, η εισβολή των φασιστών στην κατάληψη Ελαία, οι εμπρηστικές επιθέσεις στον Αγρό, η διπλή εμπρηστική επίθεση στην Κατάληψη Βανκούβερ, στην Κατάληψη Ζαΐμη, στην Terra Incognita, η επίθεση στην Κατάληψη Ανάληψη και στην Κατάληψη Στρούγκα αλλά και οι επιθέσεις που έχει δεχθεί το κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο Κ*ΒΟΞ τόσο από τους μπάτσους και την εκκένωση του (2012) όσο και από το παρακράτος. Παράλληλα τα φασιστοειδή έχουν επιτεθεί σε αρκετά στέκια και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους. Μπορεί οι επιθέσεις αυτές να έχουν στεφτεί με μνημειώδη αποτυχία, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά τη βλακεία που δέρνει το κάθε λογής παρακρατικό απολειφάδι, αλλά η αποτυχία αυτή δεν θα πρέπει να μας καθησυχάζει αλλά να αποτελέσει μια ευκαιρία για επίθεση σε όποιον μας επιτίθεται. Αφού οι επιθέσεις συνεχίζονται με τελευταία παραδείγματα τις επιθέσεις που έχει εξαπολύσει το κράτος τόσο σε καταλήψεις όσο και σε αυτοοργανωμένες αλληλέγγυες δομές.

-Στις 19 Απριλίου νωρίς το πρωί η ελας εισέβαλε στην αλληλέγγυα στους μετανάστες δομή της Χίου Soli-Cafe και προχώρησε σε συλλήψεις μεταναστών και αλληλέγγυων ενώ στις 22-4 του έβαλαν και φωτιά.

-Στις 20/4 στο No Border Camp στη Μυτιλήνη, πραγματοποιήθηκε εκκένωση του καταυλισμού και των υποδομών σίτισης και στέγασης των μεταναστών. Συνελήφθησαν 348 μετανάστες και οδηγήθηκαν στο κέντρο κράτησης της Μόριας ενώ 19 άτομα από τους-τις αλληλέγγυους-ες που βρίσκονταν στο χώρο, μετά από δίωρη κράτησή τους στην αστυνομική διεύθυνση της πόλης αφέθηκαν ελεύθεροι-ες.

-Στις 21/4 έγινε εισβολή και εκκένωση από μπάτσους στην κατάληψη Περσιάδου 8 που είχε πραγματοποιηθεί από την Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών Γαλατίου. Πραγματοποιήθηκαν 3 συλλήψεις για πλημμελήματα που αφορούν φθορές, διατάραξη οικιακής ειρήνης και παράνομη επανασύνδεση ρεύματος.

-Στις 22/4 το πρωί οι μπάτσοι εκκένωσαν την κατάληψη turtle corner στη Θεσσαλονίκη. Σύμφωνα με πληροφορίες οι συλληφθέντες είναι 15 άτομα εκ των οποίων 4-5 μετανάστες από Αλγερία και Τυνησία χωρίς χαρτιά, που απειλούνται με επανααπροώθηση, και αλληλέγγυοι από Ελλάδα και εξωτερικό.

Ως αναρχικές-οί που δραστηριοποιούμαστε στον χώρο του ρεθύμνου, αποφασίσαμε πριν εφτά μήνες να συλλογικοποιήσουμε τις αρνήσεις μας και να προβούμε στην κατάληψη ενός ιδιωτικού κτηρίου στην παλιά πόλη του ρεθύμνου. Θέτουμε ως στόχο μας τον πολύμορφο αναρχικό αγώνα (όπως τον έχουμε ορίσει στο απολογιστικό κείμενό μας για τον Μαύρο Δεκέμβρη) και την όξυνση των προταγμάτων μας. Έχοντας συμμετάσχει στο κάλεσμα για συντονισμό δράσης του Μαύρου Δεκέμβρη και έχοντας κάνει τον απολογισμό μας, αναγνωρίζουμε τις θετικές παρακαταθήκες που άφησε και θέλουμε να τις επεκτείνουμε σε ένα χρονικό συνεχές. Προκρίνουμε λοιπόν για θεματική του επόμενου καλέσματος την ανάδειξη του εγχειρήματος των καταλήψεων. Ως αναρχικές-οί αντιλαμβανόμαστε το εγχείρημα της κατάληψης ως ευθεία βολή στο κοινωνικο-οικονομικό πυλώνα της ιδιοκτησίας και των παραγώγων της. Εμείς ως Συνεχής Αποδόμηση αν και δεν δραστηριοποιούμαστε στον χώρο κάποιας κατάληψης, στηρίζουμε, προωθούμε και υπερασπιζόμαστε όλα τα πεδία της αναρχικής επίθεσης. Έτσι αντιλαμβανόμαστε τις καταλήψεις ως ένα σημαντικό εργαλείο του αναρχικού αγώνα, καθώς αποτελούν σημεία συνάντησης/ζύμωσης συντρόφων, παραγωγής λόγου/δράσης και δημιουργίας ελεύθερων χώρων, ένα ακόμα βήμα προς της ολική απελευθέρωση. Σε αυτό το κάλεσμα συμμετέχουν/συνυπογράφουν και οι σύντροφοι/ισσες από την Αναρχική Βιβλιοθήκη Τεφλόν όπου από τις 29/10/2015 έχουν καταλάβει το πρώην κουζινάκι στο υπόγειο της Γεωγραφίας, και σιγά-σιγά στήνουν μία βιβλιοθήκη η οποία επιδιώκουν να αποτελέσει το ξεκίνημα μιας γενικευμένης διάχυσης της αμφισβήτησης του υπάρχοντος και καταστροφής της κρατικής σαπίλας

Όλοι λοιπόν προτάσσουμε ως αναγκαιότητα την έμπρακτη αντίσταση σε κάθε μορφή εξουσίας -είτε εξωγενούς είτε ενδογενούς του αναρχικού χώρου- ενώ παράλληλα γνωρίζουμε ότι οι καταλήψεις λειτουργούν ως αγκάθι στην ομαλότητα που το κράτος επιδιώκει.

Θέλοντας να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, πρέπει να επισημάνουμε ότι το γιατί και με ποιό τρόπο καθιστάμεθα επικίνδυνοι, ορίζεται από τις δικές μας επιθυμίες και πρακτικές και όχι από την κατεστημένη λογική. Στα πλαίσια του διαρκούς πολύμορφου αναρχικού αγώνα, επιλέγουμε και επιδιώκουμε οι καταλήψεις μας να αποτελούν αναχώματα που οξύνουν τις αντιθέσεις ενάντια στο υπάρχον. Αυτό μπορούμε να το επιτύχουμε, όταν οι καταλήψεις μας αποτελούν κέντρα αγώνα και διακίνησης ανατρεπτικών ιδεών, παραγωγής εξεγερτικού λόγου, χώρους ζύμωσης, συνάντησης και δικτύωσης, ούτως ώστε δια μέσου της ανάπτυξης συντροφικών σχέσεων να μετουσιωθεί η θεωρία σε πράξη. Αποτελούν εστίες ελευθερίας καταλαμβάνοντας χωροχρόνο μέσα στο σαθρό κοινωνικό ιστό χωρίς ωστόσο να θέλουμε να αποτελεί αυτοσκοπό η αυτοαναφορικότητα. Αντίθετα επιθυμούμε να αποτελούν μέσο προώθησης του αγώνα με όλα τα μέσα χωρίς αφορισμούς των βίαιων χαρακτηριστικών που ενυπάρχουν στο εγχείρημα της κατάληψης αλλά και στο σύνολο των αναρχικών πρακτικών. Για τους ισχυρισμούς περί «εστιών ανομίας», θέλουμε να επισημάνουμε ότι για όσους ευαγγελίζονται την κατεστημένη λογική του διπόλου νόμιμο-παράνομο, είμαστε και θα παραμένουμε υπέρμαχοι και συνεχιστές της παρανομίας. Είμαστε ενάντια σε όσους προσπαθούν να παρουσιάσουν τις καταλήψεις ως απλούς χώρους συνάθροισης και εναλλακτικής διασκέδασης.

Ο επίπλαστος και φαντασιακός κόσμος της κυρίαρχης κουλτούρας, προωθεί τις εφήμερες σχέσεις, το αναμάσημα της φαιδρής παραπληροφόρησης των ΜΜΕ και την πλαστική διασκέδαση μέσω των δυστοπικών προτύπων που λίγοι καταφέρουν να πληρούν και πλασάρονται ως επιτακτική αναγκαιότητα. Στον αντίποδα προτάσσουμε την αντιπληροφόρηση, την αντικουλτούρα και την αυτοοργανωμένη έκφραση-δημιουργία-τέχνη. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο καταφέρνουμε να εκφραστούμε και να καλύψουμε τις ανάγκες μας, με βασικά παραδείγματα τους αυτοοργανωμένους σταθμούς, τις τυπογραφικές κολεκτίβες, της αυτοοργανωμένες βιβλιοθήκες, τις DIY συναυλίες και παρόμοια εγχειρήματα που διαδραματίζονται μέσα σε κατειλημμένους χώρους. Με αυτόν τον τρόπο αποτελούμε συνειδητά τα μαύρα πρόβατα του σαθρού μαζοποιημένου πολιτισμού τους.

Για όλους τους ανωτέρω λόγους και επιλογές μας και καθώς οι καταλήψεις αποτελούν σταθερά σημεία στον κοινωνικό ιστό, είναι αναμενόμενο να εισπράττουμε καταστολή από όσους στεκόμαστε απέναντι τους επιθετικά. Βασικό και καίριο ρόλο στην καταστολή, παίζει το κράτος και οι μηχανισμοί του. Δεν θα μπορούσε να συμβαίνει διαφορετικά αφού επιδιώκουμε την καταστροφή του. Στόχος των κρατικών προσχηματικών διαδικασιών είναι η απονομηματοδότηση των καταλήψεων και του συνολικότερου αναρχικού αγώνα που δίνεται μέσα από αυτές, καθώς και η στοχοποίηση των συντρόφων/-ισσών που τις αποτελούν. Από την άλλη μεριά το παρακράτος που στήνουν οι κάθε λογής μαφίες και τα οργανωμένα τσιράκια των προέδρων των ΠΑΕ, αναλαμβάνει μέσω μη θεσμικών διαδικασιών να μας επιτεθεί. Αυτές οι επιθέσεις λαμβάνουν χώρα είτε ευκαιριακά είτε οργανωμένα και σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να μένουν αναπάντητες. Είναι φανερό ότι το σημαντικότερο κομμάτι του παρακράτους, αποτελείται είτε από ορθόδοξους είτε από αυτόνομους φασίστες που σε αγαστή συνεργασία με τους μηχανισμούς του κράτους, αναλαμβάνουν να φτάσουν εκεί που δεν φτάνει ο «νόμος». Το γεγονός αυτό αποτελεί μια φυσική διαδικασία για τα παρακρατικά μιάσματα, αφού είμαστε ως αναρχικοί-ές φύσει και θέσει απέναντι σε ότι αντιπροσωπεύουν. Το τελευταίο διάστημα έχει παρατηρηθεί αυξημένη κινητικότητα από τη μεριά του φασιστικού παρακράτους. Πολλές από τις επιθέσεις τους στέφτηκαν με γελοιώδη αποτυχία, κάτι που ωστόσο δεν θα πρέπει να μας εφησυχάζει. Αντιθέτως οφείλουμε να οργανώσουμε καλύτερα την περιφρούρηση των δομών μας και να προετοιμάσουμε τις «απαντήσεις» μας.

Καταλυτικός παράγοντας στην καλοστημένη αυτή διαδικασία είναι οι καραγκιόζηδες των ΜΜΕ. Μια από τις πιο καλοδουλεμένες τακτικές τους είναι η στοχευμένη παραπληροφόρηση, με απότοκο τη στοχοποίηση είτε συντρόφων/ισσών είτε δομών και την απονομηματοδότηση του αναρχικού αγώνα. Στη θέση του παθητικού δέκτη της προπαγάνδας βρίσκονται οι φιλήσυχοι νοικοκυραίοι, που με την απάθειά τους στο οτιδήποτε, νομιμοποιούν και πολύ συχνά επικροτούν τις επιθέσεις του παρακράτους σε μετανάστες, καταλήψεις, αναρχικές-ούς και οτιδήποτε τους χαλάει τη σούπα της κοινωνικής ομαλότητας και ομοιομορφίας. Η απάντηση μας σε όλους τους προαναφερθέντες θα πρέπει να είναι ο διαρκής ανοιχτός πόλεμος· τίποτα δεν θα πρέπει να μένει αναπάντητο.

Αντιλαμβανόμαστε τη θεματική των καταλήψεων ως ένα ζωτικό ζήτημα, που η ανάδειξή του δεν ολοκληρώνεται στο χρονικό διάστημα του ενός μήνα. Ωστόσο το χρονικό αυτό πλαίσιο, μπορεί να

λειτουργήσει ευεργετικά στην πυκνότητα και την κορύφωση των δράσεων και γι' αυτό προτείνουμε, το συντονισμό της πολύμορφης αναρχικής δράσης κάτω από τη συνολικότερη αυτή θεματική, μέσα στον μήνα **Μάιο**.

Η επιλογή να γίνει τώρα το κάλεσμα πυροδοτήθηκε από τη δυναμική και τις παρακαταθήκες του Μαύρου Δεκέμβρη, ο οποίος επανανοηματοδότησε την έννοια της οργάνωσης, προκρίνοντας έναν άτυπο συντονισμό ενάντια στον φορμαλισμό και την ιδεολογική «καθαρότητα». Ο συντονισμός αυτός ξεπέρασε χωροταξικά τον γεωγραφικό χώρο της Ελλάδας αλλά και ιδεολογικές αγκυλώσεις, καθώς ανταποκρίθηκαν σε αυτόν ατομικότητες και συλλογικότητες με διαφορετικές θεωρητικές καταβολές. Η διαφορετικότητα αυτή είναι που ενίσχυσε τη δυναμική του πειράματος.

Άλλη μια βασική αιτία που πραγματοποιούμε το κάλεσμα τώρα είναι η αύξηση των επιθέσεων κράτους και παρακράτους ενάντια σε καταλήψεις, σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, καθώς και σε συντρόφους/ισσες που τις πλαισιώνουν. Τέτοιου είδους απόπειρες, είτε είναι επιτυχημένες, είτε αποτυχημένες δεν θα πρέπει να μας αφήνουν αδιάφορους ή να μας αδρανοποιούν. Επιδιώκοντας να δημιουργούμε εμείς τα γεγονότα και να μην τρέχουμε πίσω απ' αυτά, θεωρούμε αναγκαία την μετάβαση από τη θέση άμυνας στην άμεση επίθεση σε κρατικούς και μη θεσμούς/φορείς, στο φασιστικό παρακράτος ό,τι μορφή κι αν λαμβάνει και σε κάθε λογής μαφία ή αγελαία ομαδοποίηση που στέκεται απέναντί μας.

Σε αυτό το χρονικό πλαίσιο, μπορεί να αναδειχθεί ο ρόλος των καταλήψεων στον αναρχικό αγώνα μέσα από εκδηλώσεις/συζητήσεις, μοιραστικές, μικροφωνικές, πορείες και κάθε άλλο μέσο που μπορεί να αξιοποιήσουν καταλήψεις, συλλογικότητες ή ατομικότητες. Παράλληλα να αποτελέσει το σημείο εκκίνησης του εσωτερικού διαλόγου και της γόνιμης κριτικής για επαναπροσδιορισμό και όξυνση των χαρακτηριστικών και των προταγμάτων των καταλήψεων καθώς και του ευρύτερου συντονισμού και δικτύωσης. Θέτουμε ως στόχο να μην χαθεί ξανά κάποια κατάληψη αμαχητί, τη συλλογική αντίσταση/επίθεση αλλά και το ξεπέρασμα των λογικών που αμβλύνουν τα χαρακτηριστικά των καταλήψεων, με μόνο σκοπό την μακροήμερευση των εγχειρημάτων αυτών. Θέλουμε να αποτελέσει αυτό το κάλεσμα ένα έναυσμα για την καλύτερη περιφρούρηση των καταλήψεων, για συνωμοτικές και μη συζητήσεις και δράσεις που ωστόσο θα αποτελέσουν απο εδώ και πέρα πάγιες τακτικές μας. Επιδιώκουμε το κάλεσμα αυτό να συμπληρωθεί και απο άλλες καταλήψεις/κατειλημμένα στέκια/συλλογικότητες /ατομικότητες που θα επιλέξουν να δράσουν κάτω απο αυτή τη θεματική ανεξάρτητα απο το αν συμμετείχαν στο κάλεσμα για έναν Μαύρο Δεκέμβρη και αν επιλέξουν να αποτελέσουν κομμάτι του Εξεγερτικού Συνδέσμου Θεωρίας και Πράξης.

Να θέσουμε τις καταλήψεις ξανά στο δημόσιο πεδίο, καθιστώντας σαφές ότι είναι χώροι μέσω των οποίων «ζούμε» και «αναπνέουμε» υπερασπιζοντάς τες ως τέτοιες άμεσα και με όλα τα μέσα.

Τίποτα να μη μείνει αναπάντητο.

Να μπούμε στα άδεια σπίτια.

Κατάληψη Παπαμιχελάκη, ενεργό κομμάτι του Εξεγερτικού Συνδέσμου Θεωρίας και Πράξης

Συνεχής Αποδόμηση, ενεργό κομμάτι του Εξεγερτικού Συνδέσμου Θεωρίας και Πράξης

Αναρχική Βιβλιοθήκη Τεφλόν, ενεργό κομμάτι του Εξεγερτικού Συνδέσμου Θεωρίας και Πράξης

Ραδιοφράγματα